

Polònia fitxa Obama

Lluís Bou

Periodista del diari AVUI

Més de la meitat de catalans (51,3%) ignora quins partits formen el govern del país. Són dades oficials, del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO). És tremenda aquesta constatació. Vol dir que la política catalana per a la majoria de ciutadans és boirosa, sense responsabilitats clares. La majoria de catalans no saben ni tan sols què és el tripartit.

És un gran dèficit de la Catalunya actual, sense comparació a Europa. Ubica la política catalana a la tercera divisió regional, mentre l'espanyola guanya pes. Si no fas tu política, te la farà un altre, i això és el que passa.

El tripartit de José Montilla tendeix a amagar-se, a restar a l'ombra. Intenta així esquivar les tensions que van destruir l'executiu de Pasqual Maragall. Ni tan sols la portaveu del govern, Aurora Massip, que és una bona professional, pot treballar com tots els altres portaveus occidentals. Ha de cedir el protagonisme de les rodes de premsa a la Generalitat cada setmana a un conseller diferent, per no trencar els equilibris interns. La portaveu té vetat sortir a la roda informativa en solitari, com feia en època de Maragall el conseller Joaquim Nadal. PSC, ERC i ICV no es refien de quin missatge acabaria

primant en les nombroses matèries en què els tres partits opinen diferent. A la roda de premsa hi acaben compareixent doncs molts consellers tecnòcrates i amb contrastada absència de perfil polític.

En trobaríem a tots els executius de la UE, però en el tripartit de Montilla es veuen obligats a posicionar-se sobre l'actualitat política i la passen magra. Fa feredat. Hi ha premsa que ni tan sols acudeix a la conferència informativa quan la protagonitza segons quin conseller de baix perfil. No volen perdre el temps.

El resultat d'això és desastrós. Catalunya deu ser l'únic país que a fi d'any les cròniques dels consells de govern han ocupat molt menys

La política catalana per a la majoria de ciutadans és boirosa, sense responsabilitats clares. La majoria de catalans no saben ni tan sols què és el tripartit

espai a la premsa que les cròniques i notícies parlamentàries. No és perquè sí. El govern transmet un dèficit brutal de lideratge, sembla que es vulgui fer invisible.

No hi ha manera així que el tripartit es pugui consolidar. Cap projecte polític ho pot fer si no es presenta amb claredat davant el seu país. És un govern amb l'aigua al coll a perpetuïtat, que no s'enfonsa perquè la majoria de ciutadans no saben a qui donar les culpes. Ha renunciat a arrelar com un projecte il·lusionador en la societat. El PSC, ERC i ICV estan molt acostumats a aquesta manera de funcionar amb responsabilitats confuses, la tenen ja tan interioritzada que ni la veuen. Evita que degenerin en el Dragon

Khan de Maragall, perquè per això cal llum. Com que han difuminat la política catalana han pogut sobreviure a les topades casolanes. El timó de la dinàmica política, però, el té Madrid. I aquesta sí que compta; és per on certament poden arribar fuetades severes. De tant fer ambigües les seves responsabilitats, el govern ha debilitat les seves defenses.

Es veu sovint aquest restar a l'ombra, el diluir les culpes en les grans qüestions. Davant la crisi, Montilla només va comparèixer davant els empresaris per explicar la seva política quan es va assabentar que Artur Mas preparava una macroconferència per exposar les seves propostes. I encara és més gràfic un altre fet paradoxal: El 14 de març els sindicats es van manifestar a Barcelona i van llegir un manifest on acusaven el govern del PSOE i el del tripartit d'haver promogut contra la crisi mesures "insuficients, parcials i que arriben amb retard". Doncs PSC, ERC i ICV van fer l'orni, i van enviar a la marxa destacats dirigents com si la crítica no anés amb ells i encara fossin oposició.

Els socialistes en tenien responsabilitat fins i tot per partida doble, perquè formen part dels dos executius. Sembla la cerimònia de la confusió, però no té gran planificació al darrera.

Simplement la política catalana ara és de responsabilitats boiroses i per tant molt feble. La que després reflecteix el CEO i tothom s'exclama.

Des de fa mesos els acudits del "Polònia" de Toni Soler cada cop són menys de política catalana. Fins i tot hi han hagut d'introduir Barack Obama.